

ครึ่งหนึ่ง “เมื่อผมเฉียดตาย”

สุรพัศ ณะภักดี : วิศวกรรมโทรคมนาคม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ทักทายเพื่อนสมาชิกจุลสารฯ ทุกคนครับ ผมนายสุรพัศ ณะภักดี อายุ 23 ปี เป็นธาลัสซีเมียชนิด Beta Thalassemia/Hb E ซึ่งกว่าจะรู้ว่ามีความผิดปกติก็ผ่าน 1 ขวบปี มาละ(ตรวจอย่างไร ๆ ก็ไม่เจอ....ก็มาขณะที่ศิริราชนี่เอง) แต่แม่ก็บอกว่าคุณเกิดมาให้พ่อแม่ได้สร้างบุญ ดูแล รักษาผม...ชะงั้น

ที่ผ่านมามาผมมารับเลือด 3-4 สัปดาห์/ครั้ง ตอนเด็ก ๆ จะมาบ่อย (แม่บอกว่าจะได้หล่อ ๆ ใจ) เพราะแม่เห็นว่าเป็นวิธีการรักษาที่ดีที่สุดที่จะทำให้ผมมีชีวิตอยู่ได้อย่างปกติและสมบูรณ์ (ขอบคุณคลินิกโรคเลือด โดย อาจารย์หมอวิปร และ ทีมงานที่ รพ.ศิริราชครับ..) แต่ก็เพราะความมั่นใจในตัวเองว่าผมสมบูรณ์ และปกตินี้ล่ะคือที่มาของเรื่อง..ครึ่งหนึ่ง “เมื่อผมเฉียดตาย”

3 ปีที่ผ่านมาผมใช้ชีวิตแบบนักศึกษามหาวิทยาลัยทั่วไป กลางคืนนอน กลางวันอยู่มหาวิทยาลัย กินง่าย นอนง่าย นิด เจอกัน กินบุฟเฟ่ต์เสมอๆ (เพราะราคาถูก นิ่งเฮฮาได้นาน) เมนู ชามู-ปิ้งย่าง เลยกินกันทีไรในการนัดพบเสมอ (ผมคงจะต้องกลับไปลบบันทึกเมนูโปรดพวกนี้ลงถึงขยะกันละคราวนี้) สาเหตุจากความประมาทและใช้ชีวิตสบายเกินไป เพราะเมื่อปลายเดือนพฤศจิกายน 2561 เช้าวันหนึ่งผมตื่นขึ้นมารู้สึกมีอาการอ่อนเพลีย แขนขาไม่มีแรง ขยับตัวได้ช้า รู้สึกมีไข้สูง แต่เป็นช่วงสอบปลายภาค จึงคิดว่าจะไปสอบให้เสร็จก่อนแล้วกลับมานอน

พักสักหน่อย หายมาากินคงจะดีขึ้น แต่อาการไข้อ่อนแรงยังไม่ดีขึ้น เมื่อสอบเสร็จจึงไปนอนพักที่คลินิกของมหาวิทยาลัย เพื่อสังเกตอาการ แต่จนถึงเย็นไข้ก็ยังไม่ลดลง บัสสาวะไม่ออก ทั้งที่ปวดบัสสาวะ รู้สึกเพลียมาก เพื่อนจึงพาไปโรงพยาบาล เอกชนใกล้ๆ มหาวิทยาลัย หมอตรวจพบว่าความดันต่ำ จึงทำการสวนบัสสาวะทันทีเพราะบัสสาวะไม่ออก คืนนั้นก็มีการถ่ายอุจจาระเหลวทั้งคืน หมอวินิจฉัยว่าเป็นการติดเชื้อจากอาหารแล้วลามไปยังกระแสเลือด ครอบครัวจึงขอให้ส่งตัวไปรักษาต่อที่โรงพยาบาลสวรรค์ประชารักษ์ ซึ่งต้องอยู่ในความดูแลของแพทย์และพยาบาลตลอดเวลา 24 ชั่วโมง โดยให้ยาฆ่าเชื้อทุก 8 ชั่วโมง ผมนอนอยู่โรงพยาบาลเกือบ 10 วัน จนทำให้ขาดสอบไปหลายวิชา ซึ่งคำถามที่ อาจารย์หมอวิปร แพทย์ประจำตัว ถามผมก่อนเลยคือ ไปกินหมูกระทะมาหรือเปล่า (ผมก็แปลกใจนะ..ทำไมคุณหมอทราบ) ซึ่งความทราบจากการป่วยครั้งนี้ ทำให้ผมสัญญากับตัวเองว่าต่อไปนี้จะขอลาขาดจากบุฟเฟ่ต์หมูกระทะ(แบบสุกๆ ดิบๆ) ไปตลอดชีวิตเลยครับบบบ

ท้ายนี้ผมอยากฝากให้ชาวธาลัสซีเมียทุกๆ คน ดูแลสุขภาพอนามัย ดูแลเรื่องอาหารการกินให้สะอาดปลอดภัยจากพิษภัยและเชื้อโรคต่างๆ ในอาหารด้วยนะครับ

สุรพัศ ณะภักดี

หมายเหตุ:

ผมขอให้ น้องสุรพัศ เขียนมาเล่าประสบการณ์เฉียดตายจากการทานอาหารที่ไม่สุกสะอาดหรืออาจจะเน่าบูด เพราะการเก็บรักษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งอาหารบุฟเฟ่ต์หมูกระทะ เพื่อเป็นอุทาหรณ์สอนใจชาวธาลัสซีเมียทุกคนให้ระมัดระวังครับ น้องสุรพัศ เป็นคนไข้ธาลัสซีเมียรายที่ 3 ของศิริราชแล้วที่เกิดการติดเชื้ออย่างรุนแรงเข้ากระแสเลือดภายหลังการทานหมูกระทะ ทำให้ต้องเสียค่ารักษาดูแลในห้องไอซียูเป็นสัปดาห์ คิดเป็นเงินหลายแสนบาท ผมฝากเตือนใจคนไข้ว่า “อย่าเห็นแก่กัน อย่าเห็นแก่ของถูก ” เลยครับ มันไม่คุ้มกันกับชีวิตของเรา

ศ. ดร. นพ.วิปร วิประกษิต
(บรรณาธิการ)